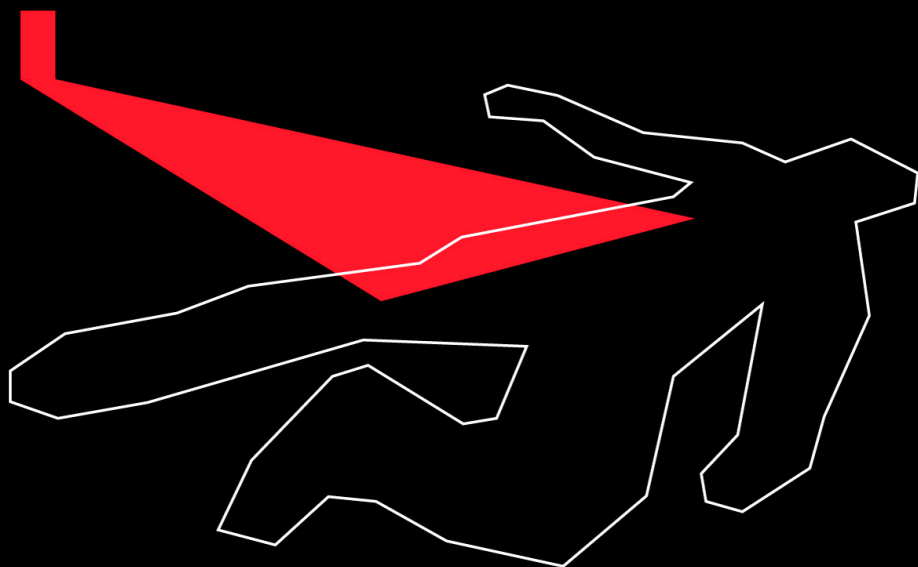

Ljndeni

KRIMINÁLNE
PRÍBEHY
Z ČIAS
NEDÁVNÝCH

Jaromír Slušný

Kriminálne príbehy z čias nedávnych

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Jaromír Slušný

Kriminálne príbehy z čias nedávnych – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Ljndeni

KRIMINÁLNE PRÍBEHY Z ČIAS NEDÁVNYCH

Jaromír Slušný

**KRIMINÁLNE
PRÍBEHY
Z ČIAS
NEDÁVNÝCH**

Ljndeni

Text © Jaromír Slušný

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1175-3

ISBN e-knihy 978-80-566-1231-6 (1. zverejnenie, 2019)

Úv o d o m

Kriminalita sa v modernej dobe stala súčasťou nášho života, nechcenou a odmietanou. Ale to samé nestačí, aby sme sa jej zbavili. Dnes nikoho neprekvapí, keď sa hovorí o zločincoch z povolania, pre ktorých je zločin bežným životom a pobyt vo väzení ani nie tak trestom ako súčasťou ich životného štýlu. Vyjdú z neho a pokračujú tam, kde pred nástupom trestu skončili.

Medzi nich isto patria ľudia s pomýlenými životnými hodnotami, ktorí navonok vedú usporiadaný život, ale pod jeho povrchom búri sopka, ktorej výbuch zničí všetko okolo nich a súčasne aj ich samotných. Sú to egoisti, do seba a svojich potrieb zahľadení sebeci, ktorí svoje okolie a často aj najbližších považujú za odpad, a potom s nimi zaobchádzajú podľa svojej nálady.

No na kriminálnu dráhu sa často dostávajú aj ľudia, u ktorých by sme to vôbec nepredpokladali. Vzorní otcovia rodín, príkladné manželky, poslušné deti... Dlhو žijú čestne a riadne, ale jedného dňa sa dostanú na križovatku života a z naivity, hlúposti či nedomyslenosti si vyberú ten nesprávny smer.

Ďalších na cestu zločinu dostane príležitosť, ktorá sa objaví nečakane, ale o to lákavejšie a naliehavejšie. Človeka vykoľajú a privedie ho do nešťastia. Často mu v tom „pomôžu“ jeho skryté negatívne vlastnosti – lakomosť, chtivosť, hrabivosť, láska k poháriku, sklon k požívačnosti, snaha žiť ľahko a na úkor iných, iluzórna predstava o vlastnej nepolapiteľnosti. Všetky naraz vyplávajú na povrch jeho duše, pohltia ju a stiahnu na dno spoločnosti.

KRIMINÁLNE PRÍBEHY Z ČIAS NEDÁVNÝCH

Táto publikácia je o nich všetkých. Približuje nám kriminálne príbehy vrchného poschodia zločinu, ale nevyhýba sa ani jeho nižším poschodiam. Prináša literárne spracované príbehy skutočných vrahov a násilníkov, ale aj rozkrádačov a zlodejov, či prostých ľudí, ktorých na scestie dostal len jeden nezvládnutý okamih ich života.

Jaromír Slušný

Dajme si ešte za pohárík!

Kto by na vlastnej koži nepoznal tie slávne slová: „Ešte dve deci a ideme domov!“ Koľkokrát už od základu zmenili život človeka, koľkokrát už na ich konci stálo nešťastie. A predsa sa ich práve v tejto chvíli chystajú niektorí vysloviť.

Bola streda 12. septembra 1979 poobede. V jednom z bratislavských podnikov sa pomaly rozbiehala malá oslava. Jedna zo zamestnankýň mala meniny, a tak na stôl položila pár fliaš vína. Nebolo toho mnoho. Na každého sláviaceho pripadlo niekoľko decákov. Medzi nimi sedeli aj 22-ročná Viera a 24-ročná Oľga. Prvá pracovala vo výpočtovom stredisku, druhá v administratíve. Boli to slušné mladé ženy a nikdy s nimi neboli žiadne problémy. V ten deň vybočili zo svojich zvyklostí a zaplatili za to daň najvyššiu.

Eudia dosť popíjali a keď sa oslava skončila, premýšľali, kde by pokračovali. A tak sa dostali do pivárne Stará sladovňa. Zábava pokračovala a k veselíacemu sa spolku sa postupne pridalo pár nových známostí, ktorých nikdy nie je v pohostinstvách málo. Niektorí sa rozlúčili a bežali za svojimi najbližšími. Viere a Oľge sa v podniku páčilo. Muži sa okolo nich krútili a boli by zniesli i modré z neba za jeden z ich úsmevov. Nik už nevie, kedy sa pri ich stole objavil 25-ročný Števo. Tiež mal dôvod na oslavu. Nedávno dostal byt, dnes ho vymaľoval a čiastočne zariadil. Jeho manželka mu nechcela

v práci prekážať, a tak odcestovala k mame. Uvoľnila tým priestor pre vraždu.

Krátko po desiatej hodine večer Stará sladovňa zatvárala, a tak sa slávici krúžok rozhodol pokračovať inde. Zlákala ich reštaurácia Krym, kde sa pokračovalo až do ďalšej záverečnej. Vtedy sa počet oslavujúcich scvrkol na číslo päť. Okrem Olgy, Viery a Štefana v Kryme popíjal posledný z ich spolupracovníkov a jeden Štefanov kamarát. Vypili dva litre vína, zaplatili a vyšli na ulicu. Spolupracovník oboch žien sa rozlúčil a odišiel. Olga a Viera odchádzali so Štefanom. Jeho kamarát sa k nim snažil pripojiť, ale Štefan ho odbil, že nie je žiaduci. Smutne sa díval za odchádzajúcou trojicou, ktorá sa zakrátko stratila v bratislavských uliciach. Od tej chvíle mladé ženy už nikto živé nevidel. Na druhý deň do práce neprišli a ani ďalší deň nie.

V sobotu 15. septembra 1979 o trištvrte na dve poobede na mestskej správe VB v Bratislave zazvonil telefón. Vzrušený ženský hlas oznamoval, že v kríkoch medzi železničnou traťou a záhradnou reštauráciou Krym sa našli dve ženské mŕtvoly. Aj keď sa toto miesto nachádzalo v podstate v strede Bratislavy, a dokonca len 120 metrov od budovy dnešného Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, nebolo frekventované. Hneď vedľa sa totiž rozkladal bratislavský prístav, ktorý prístup k nemu zamedzoval.

Na miesto nálezu sa okamžite vydala policajná výjazdová skupina, ktorá konštatovala, že obe mŕtvoly ležia medzi svahom železničnej trate a plotom záhradnej reštaurácie vo vzdialenosti sedem metrov od seba. Na telách úbohých žien boli jasné stopy po škrtení a bití. Jedna z nich mala na krku zreteľnú ryhu po škrtení, druhá mala na pravom prsníku otláčok nepravidielných zubov po uhryznutí. Doklady ani ďalšie osobné veci pri sebe nemali. Z toho policajti usúdili, že miesto nálezu mŕtvol nemusí byť miestom vraždy, ale istí si tým neboli.

Keď dôkladne prehľadali miesto nálezu, objavili prázdny pollitrový pohár, škatuľku cigariet značky Clea a čo bolo najdôležitejšie, hnedo-bielo-čierny opasok od županu. Už vtedy im napadlo, že ženy mohli byť uškrtené práve ním.

Doslova beštiálna vražda mladých žien hnala policajtov do práce. Súdna pitva ukázala, že obe ženy boli uškrtené mäkkým škrtidlom s hladkým povrchom, pravdepodobne z textílie. Zodpovedalo to nálezu opasku od župana, ktorý policajti našli na mieste nálezu mŕtvol. V krvi oboch žien bol objavený alkohol. U prvej 1,03 promile, u druhej dokonca 1,76! Stav tiel zároveň poukazoval na to, že boli zavraždené v noci z 12. na 13. septembra 1979. Ich totožnosť však bola stále neznáma. Preto policajti zapojili do pátrania aj televíziu. Krátko po pátracej relácii na policajnom dispečingu začali zvonit telefóny, takže totožnosť zavraždených prestala byť pre políciu záhadou. Potom už šlo všetko rýchlo. Polícia vypátrala všetkých účastníkov oslavy od podniku až po reštauráciu Krym. Zakrátko pred vyšetrovateľom sedel na stoličke aj Štefan.

„Áno, s tými ženami som popíjal,“ priznal, „po odchode z Krymu som ich odprevadil na zástavku električky, počkal s nimi na ňu, rozlúčil sa a šiel.“

Policajti ale dostali do rúk záznam o jeho dovtedajšej trestnej činnosti. Ukázalo sa, že pred rokom bol odsúdený za výtržnosť a útok na verejného činiteľa. V tom istom roku bolo proti nemu vedené vyšetrovanie kvôli pokusu o znásilnenie, i keď bolo rozhodnutím prokurátora pre nedostatok dôkazov zastavené. Z výpovedí svedkov – jeho známych, spolupracovníkov a susedov vyplynulo, že ide o pomerne inteligentného človeka so sklonmi k násiliu, ktorý neznášal, ak sa mu žena, ktorú sa rozhodol dostať, postavila na odpor. Zvlášť agresívny je pod vplyvom alkoholu a voči ženám. Bohužiaľ až vyšetrovanie ukázalo jeho osobnosť v plnom rozsahu. Bolo mu dokázaných niekoľko prípadov brutálnych znásilnení a pokusov o znásilnenie. Dva týždne pred dvojnásobnou vraždou – 27. augusta 1979, sa dokonca pokúsil zavraždiť jednu zo svojich minulých obetí, pretože sa bál, že proti nemu bude svedčiť!

Na základe týchto informácií bola v jeho byte vykonaná domová prehliadka, ale jej výsledok nebol uspokojivý. Preto boli prehľadané okolité domy a v starej kotolni jedného z nich bol v kontajneri

na odpadky nájdený hnedo-bielo-čierny župan s rovnakým vzorom, aký mal opasok od župana nájdený na mieste nálezu oboch mŕtvov. Štefanovi známi i manželka potvrdili, že je jeho. Štefan sa aj v tejto situácii pokúsil zapierať, ale nakoniec všetko priznal. Vyšetrovatelia si vypočuli jeden z najotrasnejších prípadov vo svojej policajnej praxi, hraničiaci s najpríšernejšími hororami.

„Keď sme vyšli na ulicu pred Krym, navrhol som Viere, aby šla ku mne. Že jej ukážem svoj nový byt a tak... Najprv ísť nechcela, ale keď jej Oľga povedala, že pôjde tiež, tak súhlasila. V byte sme posedeli. Otvoril som fľašu červeného vína a vypili sme dva alebo tri poháriky, ale Oľga vstala a chcela sa ísť natiahnuť. Odviedol som ju do obývačky. Zatiaľ, čo si stiahla šaty a ostala len v podprsienke a nohavičkách, vytiahol som zo skrine deku a keď sa natiahla na gauči, tak som ju prikryl. Potom som ju požiadal, či by sa so mnou nevyspala. Odmietla, a to ma rozzúrilo. Tak som šiel znovu do skrine, vzal opasok od župana a uškrtil ju.

Viera zatiaľ sedela vedľa a nevedela, čo sa stalo. Tiež sa chcela ísť natiahnuť, tak som jej ustlal. Keď sa zobliekala, požiadal som ju, aby sa so mnou vyspala. Odmietla, že je ešte panna. To nemala robiť. Vrhol som sa na ňu a mlátil som ju. Ona sa bránila, ale ani to jej nepomohlo. Dvakrát som ju znásilnil. Potom som jej cez krk prehodil opasok od župana, škrtil ju, a tak ju prinútil, aby išla so mnou k trati. Po ceste sa mi vytrhla, ale dobehol som ju a opaskom uškrtil. Potom som jej telo hodil k trati a priniesol tam i telo Oľgy. Šperky a peniaze som im vzal, kabelky a doklady hodil do Dunaja. Bohužiaľ, až doma som zistil, že som tam stratil svoj opasok. Vrátil som sa, ale v tej tme som ho nenašiel.“

Súd starostlivo zvážil všetky okolnosti tejto dvojnásobnej vraždy a Štefana odsúdil na trest smrti. Rozsudok bol vykonaný.

Hrôza v ubytovni

„Iný kraj, iný mrav!“ Kto by nepoznal toto okrídlené porekadlo. A nová doba, ktorá otvára brány príslušníkom mnohých národov, aby slobodne cestovali po celom svete a žili si tam podľa svojich zvykov, to len potvrdzuje.

V strednej Európe stáročia žili vedľa seba vždy mnohé národy a národnosti – Česi, Slováci, Maďari, Poliaci, Nemci, Rakúšania, Rusíni, ale tiež Židia a Rómovia. Na konci sedemdesiatych rokov sa do vtedajšej ČSSR prisťahovala komunita, ktorá tu nikdy predtým nežila, ale vzápätí sa v Čechách i na Slovensku veľmi pevne usadila – Vietnamci. Podľa odhadov z roku 1989 ich tu žilo 35 000, čo je úctyhodné číslo.

Aj oni si priviezli svoje zvyky, mentalitu i spôsoby riešenia problémov. Mnohí pochádzali z južného Vietnamu a niesli nezmazateľné znamenia vojny, v ktorej ľudský život nič neznamenal. Navyše viacerí z Vietnamcov sa už v tomto čase prestali zaujímať o prácu v našich závodoch a snažili sa zarábať, ako sa dalo. Zriadili si tajné dielne na šitie obľúbených a nedostatkových texasiiek, zapojili sa do predaja pašovaného tovaru, najmä digitálnych hodiniek a hier. V dôsledku toho začali medzi nimi vznikať majetkové rozdiely a snaha o ich udržanie, vyrovnanie alebo zmiernenie prispela k rastu trestnej činnosti. Najotrasnejšími sa stali prípady lúpeží a vrážd dodnes spätých s použitím nadmernej krutosti, miestami hraničiacej až s beštialitou.

Štyri minúty po polnoci 28. augusta 1988 búchal na okno miestnej policajnej stanice na okraji Bratislavy človek.

„V ubytovni ZARES sa pobili Vietnamci. Je tam mnoho krvi! Odkazuje to nočný strážca. Už volal záchranku, ale treba tam aj vás.“

Príslušník ZNB hneď vyrazil na miesto činu a nečakal ho pekný pohľad. Minul sa so sanitkou, ktorá odvážala jedného zo zranených, ale žiadnych ďalších nevidel. Krvavé stopy ho však dovedli k oknu ubytovne. I to bolo celé od krvi. Miestnosť však bola zamknutá a vo vnútri panovala tma. Policajnt by síce na mieste zločinu nemal vyrábať stopy, ktoré neskôr popletú vyšetrovateľov, ale tentoraz nemal inú možnosť. Vnútri mohli byť ďalší ranení! A tak spolu s nočným strážnikom vyrazili dvere a vstúpili do miestnosti. Našli tam veľký neporiadok, mnoho krvavých stôp a veľkú kopy posteľnej bielizne nahádzanej na zemi. Keď ju čiastočne rozhrnuli, objavili telá dvoch zavraždených mužov!

Na miesto sa dostavili špecialisti z Mestskej správy ZNB a zisťovali, čo sa stalo. Predovšetkým sa im podarilo identifikovať všetky tri obeť. Prvou bol 27-ročný Slovák Ján. Druhou 24-ročný Vietnamec Luen. Tretia obeť, 26-ročný Vietnamec Phong, bol odvezený do nemocnice a operovaný, útok prežil. Telá všetkých troch boli posiate množstvom rezných a bodných rán. Tak príšernú vraždu už Bratislava dlho nevidela.

Hneď na druhý deň sa policajtom podarilo vypočuť zraneného Vietnamca. Nemohol im toho povedať mnoho, pretože i v tú chvíľu v podstate bojoval o život. Zozbieral všetky sily a vypovedal, že večer 27. augusta 1988 do ubytovne vtrhli dvaja Vietnamci. Jedným z nich bol ich bývalý priateľ z čias, keď pracovali v Sempre Děčín, ktorého jeho spolupracovníci poznali ako Ivana. Na meno druhého útočníka si spomenul až ďalší deň.

Podľa všetkého k nim obaja vrahovia vtrhli so sekerami v rukách. Snažili sa ich vytlačiť z izby von, a tak sa začala bitka. Až tá zobudila Slováka Jána, o ktorom obaja útočníci až do tej chvíle nevedeli a pribehol svojim vietnamským kamarátom na pomoc. Útočníci so sekerami

v rukách zaútočili i na neho. Prvú ranu sa mu podarilo odraziť, ale druhá sa mu zaľala do hlavy. Zranený Vietnamec sa pokúsil tento moment využiť, utiecť na dvor a privolať pomoc, ale chytili ho a dvere zamkli. Ján ležal na zemi a už sa nehýbal. Vtedy útočníci donútili oboch Vietnamcov ľahnúť si na zem, zviazali ich a obrali o peniaze. Jednému z nich vzali 24 000 Kčs, ktoré mal zašité v slipoch, druhému 22 000 Kčs ukrytých v šatoch. Potom sa začal lámať osud všetkých troch obetí. Zo strachu, aby ich Ján neudal, ho na mieste dobili sekerami a nožom, ktorý si obaja vrahovia navzájom požičiavali. Potom sa vrhli na svojich krajanov a naložili s nimi úplne rovnako. Pretože si mysleli, že sú všetci mŕtvi, ich telá zatiahli do stredu miestnosti, nahádzali na ne bielizeň a odišli do umyvárne. Tam sa upravili a vyčistili škrvny od krvi. Z areálu ZARES-u sa dostali tak ako doň – cez plot v jeho zadnej časti. Sekery a nôž hodili do rybníka, došli na neďalekú zastávku trolejbusu, kde si zastavili taxík. Vedeli, že ich budú hľadať, tak sa odviezli na železničnú stanicu a Bratislavu rýchlo opustili. Útočisko našli u svojich krajanov v Hradci Králové, potom sa, až do svojho zatknutia 31. septembra 1988, túlili po Čechách.

Jeden zo zranených Vietnamcov ale žil. Podarilo sa mu cez okno preliezť na dvor a zavolať pomoc. Ostatné už vieme...

Výsluch oboch vrahov začal hneď po ich privezení do Bratislavy. Už vedeli, že jedna z ich obetí útok prežila a zakrátko s nimi bude konfrontovaná, tak mnohé nezapierali. Bratislavskí policajti im zároveň ukázali obe vražedné sekery i lovecký nôž so stopami krvi, ktoré našli na dne rybníka. Podľa výpovede prvého vraha obom bratislavským Vietnamcom celkovo štyrikrát dodali pašované digitálne hodinky za 50 000 Kčs, aby ich so ziskom predali. Bratislavskí Vietnamci ale sľúbenú sumu nezaplatili. A tak ich vrahovia niekoľkokrát napomínali, až im došla trpezlivosť. Ráno 27. augusta 1988 pricestovali do Bratislavy. Najedli sa v hoteli Kyjev, kde začali piť. Po pár vodkách nakúpili všetko potrebné – sekery a šnúru na prípadné zviazanie obetí. Keď vliezli do areálu ZARES-u, k dverám ubytovne šiel Mieng. S obidvomi obeťami sa poznal a jemu by otvorili rýchlejšie.

Tak sa aj stalo. Keď vtrhli dovnútra, chceli len svoje peniaze. Ale Ján sa začal biť a oni ho museli zneškodniť. Ani ostatným by sa nič nestalo, keby sa nebránili... Oni sa však z ničoho nič vrhli k dverám a chceli utiecť. A tak museli vraždiť znova...

Na druhý deň ale Mieng svoju výpoveď zmenil. Blížila sa konfrontácia s preživším Vietnamcom a tá by pre oboch vrahov nedopadla dobre. Mieng to pochopil a konečne povedal pravdu:

„Mali sme finančné problémy a nevedeli, čo s tým. Vtedy nám jeden kamarát v Prahe navrhol, či by sme neskúsili prepadnúť dvoch našich známych v Bratislave. Všetci sme ich poznali. Kedysi s nami pracovali v Děčine a mali zo všetkých najlepšie zárobky. Podľa posledných informácií sa v Bratislave zapojili do predaja pašovaných hodínok. Vo všetkom sa im darilo a peniaze sa k nim len tak hrnuli. Náš známy povedal, že jeden z nich má neustále pri sebe tak 30 – 40 000 korún a ani ten druhý na tom nie je najhoršie. Tak sme sa ich rozhodli prepadnúť, zabiť a obrať. Ostatné už viete.“

Ďalší priebeh vyšetrovania v podstate potvrdil túto verziu. Najhoršie bolo, že obaja pricestovali do Bratislavy s úmyslom vraždiť a na všetko sa dôkladne pripravili. Pri psychických testoch však ani jeden z nich neprejavil známky zvýšenej agresivity! Vražda nepohodlného človeka sa im zdala byť normálna a prijateľná. Mestský súd v Bratislave oboch odsúdil na trest smrti. Najvyšší súd tento výrok potvrdil, ale prezident republiky ho nakoniec zmiernil na trest dvadsaťpäť rokov väzenia.

Strach

Do hrnca susedom vidiš, ale do ich srdce už menej. Sused vás pozdraví, vy jeho a každý sa ponáhľate za svojou prácou. Pritom vôbec netušíte, že sa len kúsok od vás začína tragédia, ktorá bude šokovať všetkých okolo.

Pán Štefan bol Maďar z juhozápadného Slovenska. Roku 1969 emigroval a osud ho zavial až do ďalekej Austrálie. Tam sa na neho usmialo šťastie. Zamiloval sa do mladej Maďarky Margaret. Jej rodičia opustili svoju vlasť už po skončení II. svetovej vojny a až do roku 1950 žili v Nemecku. Veľmi sa im tam nedarilo a keď sa objavila možnosť vycestovať do Austrálie, hneď ju využili. Mladej Margaret sa Štefan zapáčil a už roku 1973 bola svadba. Rok na to sa im narodila dcéra Hilda, o ďalšie dva roky dcéra Natália a všetci dokonca dostali austrálske občianstvo. Dalo by sa povedať, že im šťastie navonok prialo i naďalej, ale Štefana to čím ďalej, tým viac, ťahalo na Slovensko – domov. Jeho žena na strednú Európu tiež spomínala v dobrom a keď v roku 1978 zomrel jej otec a Štefanov svokor, rozhodli sa požiadať československé orgány, či by sa nemohli nastahovať k nám. Opäť všetko dopadlo dobre, dostali československé vízum a povolenie k dlhodobému pobytu. Margaretina matka, ktorú v Austrálii už nič nedržalo, do ČSSR odcestovala s nimi.

Ani u nás sa nemali zle. Štefan tu mal príbuzných a pár kamarátov, ktorí mu pomohli kúpiť malý rodinný dom v nevelkej dedine v okrese

Galanta a tiež si nájst' prácu na miestnom statku. Zarábala dosť, aby uživil svoju rodinu i svokru, ktoré do práce chodiť nemuseli a starali sa len o dom, deti a domácnosť. Hilda chodila do školy, Natália do materskej škôlky.

Navonok žili šťastne, ale vo vnútri rodiny to začalo škripať. Štefanova manželka sa v novom prostredí cítila dobre, ale napriek tomu si nebola istá.

„Zase si sa bavil s tou novou dojičkou!“ vyčítala mužovi, keď sa vrátil z práce. „Jolanka mi povedala.“

„Ako sa s ňou môžem nebaviť, keď pracujeme vedľa seba?“ nechápal Štefan.

„Však ja ťa poznám! Najprv padne pár slov, potom prídu na rad úsmevy...“ rozplakala sa.

„Pár slov padne i úsmevy prídu, ale tým to skončí,“ tíšil ju manžel. „Tebe stačí, ak nejaká žena len prejde vedľa mňa a už vyvádzaš. Raz ti prekáža jedna, raz druhá...“

„Pretože ty vždy voľakoho máš! Vždy si nejakú nájdeš!“

„Kolkokrát si ma už podozrievala?“ nestrácal trpezlivosť. „Nikdy z toho nič nebolo. Len si nervy ničíš.“

„Nie, že nič nebolo! Mne sa len nič nepodarilo dokázať!“

„A čo v Austrálii bolo lepšie!“ začal sa hádať Štefan. „Nemali sme priateľov, okolo nás boli samí cudzí ľudia, na všetko sme boli sami. Teraz máme dom, priateľov, známych. Vy s matkou klebetíte s celou dedinou. To v Austrálii nebolo!“

Zmienka o Austrálii vždy zabrala. Margaret sa tam necítila dobre, nemala kontakt s ľuďmi a všetko jej tam bolo cudzie. Tu si našla priateľky, ochotných ľudí a cítila sa ako doma. Po čase však každú zmienku o Austrálii začala chápať ako vyhrážku.

„Nie!“ povedala si po nejakom čase. „Tam sa už nikdy nevrátim! Ani ja, ani matka, ani moje deti!“

Zatiaľ ale nevedela, ako to zariadiť. Stále viac však spomínala, ako v Austrálii navštevovala kostoly a stretávala sa s ľuďmi, o ktorých sa hovorilo, že vedia sprostredkovať stretnutie s dušami mŕtvych. Pri jednej seanse sa jej vraj ozval duch jej otca.

„Život tu je krásny a blažený,“ mal jej vtedy povedať, „stačí sem len zájsť.“

Spomienka na túto príhodu, strach zo straty manžela a strach z návratu do Austrálie naštartovali na začiatku roku 1981 celú tragédiu. Margaret prestala vnímať smrť ako konečnú zástavku, ale vnímala ju len ako prestupnú stanicu do nového životného rozmeru. Od polovice januára sa na ňu začala pripravovať. Rozrezávala a ničila svoje šatstvo, predala všetky šperky. Peňazí sa ale taktiež zbavovala. Zalepovala ich do obálok a nechávala na frekventovaných miestach, aby ich ľudia našli a nechali si ich. Nakoniec spálila šekovú knižku na 15 000 tuzevových korún. Na začiatku marca bola pripravená.

V stredu večer 4. marca 1981 len tak mimochodom svojmu mužovi oznámila, že zajtra nedá deti do školy, ale spolu s nimi i s matkou pôjdu na nákupy do Dunajskej Stredy. Štefan súhlasil. Nič sa mu na tom nezdalo byť podozrivé.

Na druhý deň ráno odišiel do práce. Len čo sa za ním zatvorili dvere, Margaret sa obrátila na svoju matku.

„Do Dunajskej Stredy nejdeme. Štefan mi je neverný a chce, aby sme sa vrátili do Austrálie. Nedá sa presvedčiť. Už mám len jedno východisko. Odídem i s deťmi za otcom na druhý svet! Tam budem mať pokoj.“

Jej matka bola všetkým taká šokovaná, že prestala racionálne uvažovať.

„Bez teba tu neostanem!“ rozplakala sa. „Ak máš zomrieť ty i obe deti, tak aj ja!“

Na tom sa dohodli. Zavolali obe deti, preobliekli ich do slávnostných šiat a dali im lieky na spanie. Potom obe telá zanesli do izby Margaretinej matky a položili na jej posteľ. Priniesli tam aj tri propán-butánové fľašky a postavili ich k posteli. Utesnili okenice, nad posteľ natiahli plachty, aby im plyn zbytočne neunikal k plafónu, zapreli dvere doskou a zamkli ich. Nakoniec si ľahli k deťom a pustili plyn. Bohužiaľ, vôbec nevedeli, že propán-bután dospelého a zdravého človeka neusmrtí, len mu spôsobí vážne zdravotné problémy. S malým deckom

je to iné. Na rozdiel od dospelého je tento plyn preň smrteľne jedovatý. A tak na trest smrti obe ženy neodsúdili seba, ale obe malé deti!

Margaret plyn najprv uspal, ale keď sa po nejakom čase prebrala, uvidela, že babička s Hildou ležia v bezvedomí, takže sa domnievala, že sú už mŕtve. Rovnako ale videla, že Natália je ešte stále živá. Vstala z postele, rozbila sklo na obraze a črepinou skla jej hlboko zarezala do ľavej ruky. Potom opäť stratila vedomie.

Štefan sa vrátil domov na obed, ale keďže na dvore nikoho nevidel a dom bol zamknutý, pomyslel si, že sú ešte v Dunajskej Strede a vrátil sa do práce. Situácia sa opakovala, keď sa navečer vrátil domov. Začal opravovať veci okolo domu, ale všetko sa mu zdalo byť podivné. Pred deviatou večer dospel k záveru, že žena od neho utiekla a vzala so sebou svoju matku i deti.

Odbehol do hostinca poradiť sa so sestrou, potom sa vrátil domov, vylomil dvere a začal pátrať po dome. Izba jeho svokry bola ale až v zadnej časti domu a tam sa najprv pozrieť nešiel. Potom však odtiaľ začul Hildin plač. Až na chodbe pred izbou zacítil zápach plynu. Vylomil dvere, vytiahol telá oboch detí, Margarety i jej matky. Hneď mu bolo jasné, že malú Natáliu nikto nezachráni. Niekoľko hodín už bola mŕtva.

Všetkým trom ostatným lekári v Šali, kam ich hneď odviezli, život zachránili. Ani Margaret, ani jej matka však trestu neušli. Súd posúdil smrť malej Natálie ako vraždu. Za tento čin, spolu s pokusom o vraždu malej Hildy, Margaret odsúdil na osem a pol roka a jej matku na sedem a pol roka väzenia.

Osudová sekunda

Niekedy dlhoročná lopota, niekedy sekundy rozhodujú o osudoch ľudí. Čím je zmena rýchlejšia, tým je aj dramatickejšia a často i tragickejšia. A najhoršie na tom je, že osudové sekundy väčšinou nerozhodujú len o osude jedného človeka, ale najmenej dvoch.

Bol pondelok 19. júla 1982 krátko po siedmej hodine večer. V tento čas obvykle začínali Televízne noviny, ale na ich pozeranie nebolo vždy veľa času. Presne vtedy 67-ročný pán Jozef, ktorý býval v Jelenci – známom mestečku uprostred cesty medzi Nitrou a Zlatými Moravcami, v malom domčeku neďaleko železničnej trate, bielil pivnicu. A takúto prácu nemôžete kvôli televízii prerušiť.

V pivnici pracovala aj jeho rovnako stará družka Agneša. Triedila posledné jablká z minuloročnej úrody a tie nahnité odkladala do papierovej škatule. Napriek tomu, že pánu Jozefovi bola družkou, nebývala u neho, ale v dedine o niekoľko kilometrov ďalej. Za Jozefom dochádzala vždy, keď to bolo nutné, ale keď máte šesťdesiatsedem, už žiadne revolúcie neplánujete. Žijete pokojne, zaoberajúc sa starosťami všedného dňa.

Ani teraz nič veľkého neplánovali. Jozef bol už s bielením na konci, ona zakrátko jablká tiež pretriedi, potom zájde do kuchyne, pripraví večeru...

„Tých ale je...“ prehodila k Jozefovi so zhnitým jablkom v ruke.

„Každý rok je to rovnaké,“ glosoval Jozef, „dlho sa držia, ale potom rýchlo odchádzajú. Vyhod' ich na smetisko, ja to medzitým dorobím.“

Agneši nebolo treba radiť, aj sama vedela čo a ako. Pozrela na Jozefa, odhadla, že mu to môže trvať ešte také dve – tri minúty, vzala škatuľu s nahnitými jablkami, lakťom si otvorila dvere vedúce na dvor k hnojisku a vyšla. Jozef sa za ňou pozrel, privrel oči a už si predstavoval večeru, ku ktorej si zakrátko sadnú.

Vrhol sa na posledný kúsok nenatretej steny, mľaskal štetkou zhora nadol, takže ani nepočul podivný zvuk, ktorý do atmosféry pokojného večera vôbec nezapadol. Keď zabilil posledný kus steny, zohol sa po vedro, vzal ho do ruky a šiel vyniesť na dvor. Skôr ako stihol vziať kľučku do ruky, dvere sa rozleteli a v nich stála Agneša s košeľou celou od krvi.

„Jaj,“ zašepkala. „Jaj...“

A padla bez duše na dlážku tvárou dole.

Jozef pustil vedro, vrhol sa k nej, zdvihol ju zo zeme, vyniesol na dvor. Zazrel tam svojho suseda, ako k nemu nazerá cez plot.

„Zavolaj sanitku!“ zakričal na neho a Agnešu položil na trávku. Sám nevedel, čo má robiť. Nevedel to nakoniec ani doktor zo sanitky, ktorá zanedlho dorazila. Jozefova družka bola mŕtva a už jej nikto nemohol pomôcť.

Krátko po doktorovi na miesto dorazili policajti zo Zlatých Moraviec, ktorých záchranka informovala o tom, čo sa stalo a hneď po nich aj policajti z Nitry. Prezreli dvor aj záhradu, ktorá za ním ležala, ale nič podozrivé nenašli. Pozreli sa na nebohú a v situácii, ktorá tam nastala, mohli len konštatovať, že má na hrudi menší otvor, pravdepodobne po strele z nejakej zbrane. Ináč žiadne ďalšie stopy na jej tele neboli. Mohli ešte konštatovať, že prípadný strelec strieľal z väčšej diaľky, čo nakoniec pomohlo práve Jozefovi.

V prípadoch, že polícia nájde mŕtvolu na dvore a nad ňou stojí jej manžel alebo druh, celý od krvi, je prirodzene prvým podozrivým. Teraz bolo jasné, že páchatelom nemohol byť v žiadnom

případe on, pretože by najprv musel vyjsť z domu, prebehnúť cez dvor, ktorý mal pod dohľadom jeho sused a jeho rodina, vzdialiť sa dostatočne ďaleko, vystreliť, trafiť Agnešu a znova sa cez dvor vrátiť naspäť.

Z podozrenia vypadol aj jeho sused, zhodou okolností tiež Jozef. V čase strelby stál na svojom dvore, ale spolu s ním tam boli jeho blízki, takže si všetci mohli navzájom potvrdiť alibi.

Napriek tomu sused svojou výpoveďou veľmi pomohol.

„Videl som susedku, ako ide krátko po siedmej cez svoj dvor k záhrade. Potom sa stratila za domom. Naraz počujem taký ostrý a krátky zvuk, ako výstrel. A chvíľu na to opäť vidím susedu ako volá „jaj, bože“, beží cez dvor k ich domu...“

„Suseda ste nevideli?“

„Nie. Ten bol u seba v pivnici. Viem to presne, pretože som sa bežal pozrieť, čo sa deje. Suseda vpadla do ich pivničných dverí, potom bolo chvíľu ticho a vzápätí vyšiel sused s Agnešou v náručí.“

„Výstrel šiel odkiaľ?“

„Zdalo sa mi, že od železničnej trate.“

„Koľko výstrelov ste počuli?“

„Jeden.“

Zhodne vypovedali aj ostatní členovia jeho rodiny.

A tak sa časť policajtov vydala k trati, zatiaľ čo druhá časť prekutávala Jozefov dom. Na trati ale žiadne stopy nenašli! Predstava, že by na nej ležal niekto s puškou v ruke a čakal až Agneša vyjde na dvor, aby ju mohol zastreliť, teda padla. Nebola tu vystrelená nábojnica, tráva nikde nebola zváľaná. Predstava, že by niekto na ženu vystrelil z idúceho vlaku, bola až príliš absurdná. Policajti sa s rozpakmi dívali na trať i na domčeky so záhradami, ktoré stáli na jej druhej strane. Všade bol pokoj a nič nenasvedčovalo tomu, že kus odtiaľ prišiel človek o život.

Ani v dome a na dvore sa nič nenašlo. Vražedná zbraň zmizla a policajti sa nemali čoho chytiť. K ničomu nevedli ani výsluchy svedkov a ostatných susedov. S Jozefom a Agnešou nikto nemal

žiadne spory či nevybavené účty. So susedmi nažívali bez takých závažných problémov, ktoré by bolo nutné riešiť vraždou. Ani v rámci ich rodín sa nič mimoriadne nestalo. Záhada!

A tak policajti vylúčili ako motív susedské spory, nenávisť kvôli majetku, iné zisťné dôvody. Pretože vedeli, že záhadné vraždy sú len v anglických detektívkach, začali hľadať páchatela najpravdepodobnejšieho – náhodu.

Rozbehli sa po okolí, rozprávali sa s každou tetkou, hovorili s dveryhodnými ľuďmi a pýtali sa ich na zbrane. Vtedy už vedeli, že Agnešu zasiahla strela z pištole s kalibrom 9 mm. Po piatich dňoch, keď pohovorili so všetkými, zistili, že podobnú zbraň by mohol mať 24-ročný mladík – už tretí Jozef v tomto smutnom príbehu, žijúci v domčeku svojich rodičov za železničnou traťou, vzdialenom vzdušnou čiarou asi 350 metrov od domu nebožky.

Policajti si ho pozvali na pohovor do budovy miestneho MNV, kde sa dočasne usídlili. Chvíľu trvalo, kým z neho dostali priznanie, že pištoľ s kalibrom 9 milimetrov vlastní.

„Pred niekoľkými dňami som sa prechádzal pri okraji lesa, neďaleko mesta. Úplne náhodou som tam našiel pištoľ. Bola bez zásobníku, ale jeden náboj mala v hlavni. Tak som si ju odniesol domov a ukryl v skrini na chodbe. Potom som pár dní počkal a v pondelok večer, krátko pred siedmou večer, som si ju vzal na dvor. Ležala tam drevotesníková doska, postavil som ju na zem, podoprel druhou doskou, namieril na ňu a vystrelil.“

„Akým smerom ste strieľali?“ zaujímali sa policajti.

„K trati. Je tam násyp, takže sa nič nemalo stať...“

A napriek tomu sa stalo. Súhrou náhod sa náboj nezaryl do železničného násypu, ale presvišťal pár milimetrov nad koľajnicami, aby si našiel Agnešinu hruď a zabil ju! Stačilo namieriť len o centimeter nižšie.

Všetko vzal do úvahy súd. Nešťastného strelca odsúdil na rok väzenia s podmieneným odkladom na dva roky. Výkrik jeho obete i vedomie vlastnej viny sa mu ale navždy zaryli do duše.

Kamaráti

Keď sa malé dieťa po prvýkrát v živote rozhodne urobiť samostatný krôčik, stojí nad ním jeden z rodičov a dáva pozor, aby sa mu nič nestalo. Ďalšie krôčiky už robí dieťa samo. A čím je staršie, tým menej nad ním stoja rodičia, aby mu pomohli. V puberte už o to ani nestojí, skôr naopak. Čím je rodič ďalej, tým je jeho potomok spokojnejší. A tak príde kotrmelec, ktorý môže rozhodnúť o osude dorastajúceho človeka na dlhé časy.

Večer 27. januára 1985 zastavilo pred okresnou nemocnicou v Dunajskej Strede osobné auto. Vybehol z neho starší muž a začal zháňať doktora. Mal dosť dôvodov, aby sa ponáhľal. V jeho aute napolo sedel, napolo ležal bledý, asi sedemnásťročný mladík, podopieraný kamarátom. V chrbte mal krvácajúcu ranu, takže každá chvíľka bola drahá.

„Čo sa stalo?“ zisťoval doktor.

„Padol som na nôž,“ vysvetľoval ranený slabnúcim hlasom. „Boli sme na chate, zabávali sa... Krájal som chleba, keď z ničoho nič padol záves... uvoľnil sa klinec, ktorý ho držal... a tak som ho chcel nožom priťlčť... Stúpil som na váľandu, aby som dosiahol... na mäkkom sa mi ale zvrtila noha... padol som dozadu, priamo na nôž...“

Doktor sa pozrel na muža, ale ten len pokrčil ramenami.

„Ja nič neviem,“ vysvetlil. „Nebol som pri tom. Syn pribehol, aby som pomohol. Tak som Ferka priviezol.“

Na dlhšie reči nebol čas. Chlapca okamžite previezli na operačnú sálu, kde mu chirurgovia na poslednú chvíľu zachránili život.

„Zavolajte policajtov,“ prikázal chirurg, keď skončili. „Niečo tu nehrá. Chlapec je pravák a ranu má na ľavej strane.“

Svoje podozrenie zopakoval aj policajtom.

„Rana je hlboká niekoľko centimetrov, takže nôž prenikol hlbšie do tela. Vnikol tam medzi siedmym a ôsmym rebrom. Je skoro nemyšliteľné, aby sa ten mladík zranil sám.“

Policajti sa rozhodli všetko preveriť priamo na mieste. Nasadli do auta a šli sa na chatu pozrieť.

V chatovej oblasti bol relatívny pokoj. V reštaurácii Alba Régia sa svietilo a na príchod policajtov čakalo niekoľko ľudí. Chata, kde sa stalo nešťastie, patrila práve tejto reštaurácii. Večerný autobus odchádzal z chatovej oblasti ešte pred záverečnou a zamestnanci reštaurácie, ktorí nemali vlastné auto, sa vlastne nemali ako dostať domov. A tak im vedenie reštaurácie zariadilo chatu, aby mali kde prespať. V posledných týždňoch cez víkendy bývala v chate pani Eva s dcérou Soňou. Všetci ostatní mali vlastné autá a domov sa dostali aj bez autobusu.

Policajti sa šli pozrieť najprv na chatu. V malej, viditeľne čerstvo upratanej miestnosti tri a pol krát tri a pol metra, v stiesnenom priestore zaplnenom tromi váľandami, skriňou, stolíkom a štyrmi stoličkami, sedelo päť detí. Soňa mala šesťnásť, Tomáš pätnásť, Milan a Roman štrnásť a Rudo dokonca len trinásť rokov. Nebolo im do spevu. Vedeli, že prídu policajti a budú sa ich pýtať na mnoho vecí.

V tom sa však sklamali. Bolo už pol desiatej, na dlhé výsluchy nebol čas. Policajti ich vypočuli len letmo a poslali domov sa vyspať. Všetci potvrdzovali Ferovu výpoveď.

Len čo deti odišli, policajti si chatu pozorne prezreli. Dlážka bola dôkladne vytretá, nábytok stál na svojom mieste. Pánt závesu bol skutočne uvoľnený, takže záves i pri menšom dotyku padal. Jeden

z policajtov vyliezol na váľandu, aby sa ho pokúsil upevniť, ale veľmi to nešlo. Povrch váľandy bol skutočne mäkký a policajtovi sa podlamovali nohy. Napriek tomu sa ukázalo, že nerovnosť váľandy tlačila človeka, ktorý na nej stál, skôr dopredu ako dozadu!

Policajti zisťovali, akým smerom mohol človek z váľandy padnúť a nech robili, čo robili, padali skôr na tvár, ako na chrbát.

„Ten doktor mal pravdu,“ povedal jeden z nich. „Chlapec na chrbát padnúť nemohol, aj keby chcel.“

„Kedy sa to vlastne stalo?“ obrátil sa ďalší na šoféra, ktorý raneného chlapca do nemocnice priviezol.

„Deti hovorili, že o pol druhej poobede.“

„A vy ste chlapca do nemocnice priviezli...“

„...pred šiestou večer,“ doplnil ich šofér.

„Vyše štyri hodiny tu ten chlapec ležal len tak, bez ošetrovania? Normálne by sa deti, keby sa stalo niečo podobné, hneď rozbehli za dospelými, aby pomohli.“ Policajtovi sa to nezdalo čím ďalej, tým viac. „To nám budú musieť zajtra vysvetliť.“

Deti však nič vysvetľovať nechceli. Fero chcel nožom pritĺcť klinec, vyliezol na váľandu, padol na chrbát, nabodol sa na nôž a punktum.

„Ale to nie je možné,“ policajti trpezlivo vysvetľovali. „Na nôž sa sám napichnúť nemohol a ani na chrbát padnúť nemohol.“

„Napichol a padol!“

„Tak nám to ukážte!“ pritvrdili.

Jeden za druhým ukazovali Ferov nešťastný pád a každý trochu inak. Za chvíľu im bolo jasné, že zapierať ďalej nemá cenu.

„So Soňou sme sa všetci kamarátili. Sedela tu vždy na konci každého týždňa sama, bez mamy a nikoho nemala. Raz sme šli na bicykloch okolo, dali sme sa do reči a potom sme sem vždy zašli, len tak... Na kus reči.“

„Pili ste niečo?“

Deti nechápali.

„Myslím alkohol – pivo, víno, niečo tvrdšie?“

„Nikdy sme nepili!“

Vyšetrovateľ to nechal tak. Ani jedno z detí včera známky opitosti nevykazovalo, takže nebol dôvod to skúmať. Dnes by sa aj tak nič nezistilo. Radšej nechal, nech deti pokračujú. Bol to trochu smutný, trochu desivý príbeh, na konci ktorého mohla stáť smrť.

Včera do chaty prišli tak okolo desiatej na bicykloch. Rozložili sa po váľandách a stoličkách. Začali sa zabávať. Všetko prebiehalo ako obvykle. Bola už jedna hodina poobede, keď sa začali zberať. V tej chvíli sa to stalo. Fero úplne náhodou zavadil rukou o záves, ktorý miestnosť rozdeľoval. Bol labilný a príliš v pánte nedržal. Stačil ľahký dotyk, aby spadol na zem. Fero sa zasmial, vyskočil na váľandu a začal ho upevňovať v pánte. Jednoducho, úplne normálna situácia.

Kto však normálny nebol, bola Soňa. Pád závesu akoby v nej prebudil všetkých čertov. Skočila k stolíku a v rukách sa jej objavil kuchynský nôž, ktorý stolík až do tej chvíle skrýval. Zahnala sa po Ferovi, ktorý bol k nej obrátený chrbtom a vôbec nevedel, čo sa deje. Našťastie preňho Rudo zareagoval veľmi rýchlo. Skočil medzi nich, Soňu odstrčil a snažil sa jej nôž zobrať. Fero ešte stále vešal záves. Nevidel, ako sa Soňa Rudovi vytrhla a nôž obrátila proti ostatným deťom. Počul len jej hysterický výkrik: „Všetkých vás dopichám!“ a zoskočil z váľandy. Bohužiaľ, opäť chrbtom k Soni. Zacítil ostrú bolesť v chrbte a padol na zem.

Až potom Soňu „hysák“ opustil. Nôž hodila na stolík a začala raneného ošetrovať. Z reštaurácie doniesli obvazy, ale ani tie rastúci potôčik krvi zastaviť nedokázali. Deti okolo Fera behali dlhé štyri hodiny, pokiaľ sa Milan nerozhodol a nebežal po otca, aby Fera odviezol do nemocnice.

Súd celú históriu starostlivo zvážil a Soňu odsúdil na rok väzenia s ročným podmieneným odkladom. Stačilo len málo a mohla by byť z nej vrahyňa.

Osudová náhoda

Verte na náhody! Človek sa často snaží a plahočí, ale ak mu náhoda nepomôže, nikto sa o jeho úsilí nedozvie. Na druhej strane stačí len málo a z úplne neznámeho človeka sa vďaka náhode stane cez noc uznávaná osobnosť. Zloději však o náhody veľmi nestoja. Až príliš dobre vedia, že je to práve náhoda, ktorá ich často dostane za mreže.

Len čo zima roku 1976 prešla zo stránok kalendára priamo do ulíc, v Žiline našla pánov Roberta a Jána, ako sa o čomsi radia. Obaja už boli vo veku, keď sa vek stredne mladší mení na stredne starší, takže by už mali mať rozum. Aby ho však zatienili a aby pri svojej porade neboli sami, spoločnosť im robili poháre piva a tvrdého. Mali o čom debatovať. Robert mal už za sebou niekoľko trestov a nedostatok peňazí. Ján na tom nebol ani z jednej strany tak zle, ale peniaze by sa aj jemu hodili. A tak sedel a počúval, ako ho Robert mámi na šikmý chodník.

„Urobíme pár predajní a dáme si pauzu.“

„Chytia nás,“ váhal Ján.

„Ak budeme šikovní, nechytia.“

Ján nezdieľal jeho optimizmus.

„Urobíme pár vlámačiek a policajti hneď pochopia, že im tu behá škodná. Krádež v sérii sa vždy ľahšie odhaľuje.“

„Však práve v tom bude figel!“ zasmial sa Robert. „Každý raz zmeníme štýl. Raz to urobíme tak, po druhýkrát tak a policajti budú behať po okrese a myslieť, že tu majú hromadu nových páchatel'ov. V tom množstve sa ľahko stratíme.“

Potom prišli na stôl ďalšie poháre a ďalšie argumenty, až Ján prestal váhať.

Po prvýkrát vyrazili spolu v noci 6. decembra 1975 do dediny Brezany nad Žilinou. Čakala na nich malá miestna krčma a dvere, ktoré ich nechceli pustiť dovnútra. Veľmi sa s nimi nehrali. Neďaleko našli krompáč, dvere vyvalili a už sa hrnuli k regálom. Mikulášsky úlovok nebol veľký. Vzali nejaký ten alkohol a cigarety. Vypáčili aj pokladničku, ale veľkú škodu nenarobili – ani nie za 1 200 korún.

S jedlom však rastie chuť a blížili sa Vianoce. Opäť bolo treba peňazí a niečo na vypitie a pofajčenie. Vydali sa na druhú stranu Váhu, do obce Svederník-Marček, kde na nich čakala predajňa Jednoty. Zmenili však štýl. Čakan už nehľadali. Maticovým kľúčom odkrútili matičky na petlici visiaceho zámku a do predajne sa dostali bez väčších problémov. Vo vnútri už išli podľa starého scenára. Z regálov vzali alkohol a cigarety, z pokladnice hotovosť. Všetko za 3 300 korún. Pred Vianocami a okolo Nového roku im padlo za obeť niekoľko predajní a reštaurácií v okolí Žiliny. Potom sa vrhli priamo na toto mesto.

V noci 7. februára 1976 si vyhliadli predajňu Jednoty v Žiline. Opäť zmenili štýl. Drevenú výplň vchodových dverí jednoducho vykopli, cez dieru vliezli na chodbu, ale samotná predajňa ich nelákala. Pílkou na železo prepíľili zámky na mrežiach od dverí do skladu, odkiaľ vzali alkohol, cigarety a rôzne potraviny. V kancelárii vedúceho našli príručnú pokladnicu, z ktorej vzali všetku tržbu. Škoda – 3 700 korún. Celkom desaťkrát sa takto vybrali na lov a desaťkrát sa z neho úspešne vrátili.

Žilinskí policajti boli zúfalí. Okamžite zaregistrovali zvýšenie počtu vlámaní, ale vôbec netušili, že by mohlo ísť iba o dvoch páchatel'ov. Spôsob vlámania a použité nástroje boli vždy iné. Napriek tomu už prvú stopu mali.

„To sú skúsení ľudia,“ tvrdil technik, ktorý stopy po ďalšom vlámaní vyhodnocoval. „Pozrite sa. Robia len to, čo je nutné. Žiadne zbytočné násilie, žiadne ničenie nepotrebných vecí. Vyvalia dvere, vezmú, čo chcú a odchádzajú.“

Výrazne sa tým zmenšil okruh možných páchatelov, ale výsledok sa nedostavil. Policajti síce preverili všetky známe firmy, ale na žiadnu stopu nenarazili. Ani jeden z nich sa nesprával tak, akoby sa naraz dostal k väčším peniazom a rozhadzoval ich po okolí. Robert i Ján boli skutočne opatrní, s lupom sa nikde nechválili, peniaze míňali nenápadne a pomaly.

Šťastie sa ale na nich už prestávalo usmievať. Keď sa po jedenásty raz vydali na lov, úplne sa od nich odvrátilo.

Vlámali sa do bufetu v areáli Okresného ústavu národného zdravia v Žiline. Dvere vyvalili a hneď sa ponáhľali k vystavenému tovaru. Naraz však zostali stáť ako obarení! Z dvora budovy sa ozval hluk a kroky. Vrátnik začul lomoz, ktorý pri vylamovaní dverí vyrobili, zavolať políciu a sám sa hneď rozbehol pozrieť, čo sa deje. Zloději na neho nečakali. Vybehli pred budovu a utekali preč. Na sekundu sa opäť zastavili. To k nim doľahol zvuk policajnej sirény, ktorá sa rýchle približovala. Nie! S lupom v ruke ich nesmú chytiť!

Robert si rýchlo zobliekol svoj zimník, lup doň zabalil a hodil do tmavého kúta. Dúfal, že si pokrčený kabát nikto nevšimne a ešte v noci, keď všetko utíchne, sa k budove vráti a vezme, čo predtým ukradol. Potom obaja zmizli v tme a nechali policajtov, aby si všetko prezreli.

Policajti toho na mieste činu veľa nenašli. Opäť profesionálne vykonané vlámanie, opäť žiadne stopy. Nepomohlo ani nasadenie služobného psa.

„Vyušili sme ich,“ konštatoval šéf výjazdovej skupiny. „Niečo ukradli, ale pri úteku im to istotne prekážalo. Pozorne prezrite celé okolie. Niekde by tu mohlo niečo byť!“

A tak sa i stalo. Policajti sa neponáhľali, takže mali čas dôkladne prezrieť všetky kúty na prilahlých uliciach. V jednom z nich im

pomohla náhoda. V staršom zimníku našli ukradnutý tovar. A nielen to! Náhoda im pomohla ešte raz. Vo vrecku kabáta našli zubnú protézu, ktorú si tam Robert pred začiatkom krádeže schoval, aby mu pri „práci“ neprekážala.

A tak sa policajti na druhý deň rozbehli po zubároch, dentistoch a ostatných stomatológoch, aby im s identifikáciou protézy pomohli. Zatiaľ ich však veľmi nepotešili.

„Je to zubná protéza hornej čeluste,“ svorne konštatovali, „vyrobená pre muža vo veku okolo štyridsať rokov. Pre koho ale presne, to nemôžeme s určitosťou povedať. Museli by sme preskúmať naše záznamy i niekoľko rokov späť a na to nemáme čas.“

Zatiaľ i to stačilo. Policajti už vedeli mnoho: páchatel vlámania do OÚNZ je skúsený zlodej, nosí zubnú protézu a má okolo štyridsať rokov. Opäť začali preverovať známe firmy a loviť v kalných vodách priamych informácií zo žilinského podsvetia. Nie je to vždy márný prameň! A tak sa zanedlho dozvedeli zaujímavú vec: recidivista Robert pri nejakej „akcii“ stratil zuby. „To je môj koniec,“ povedal vraj jednému svojmu známemu.

Nebolo dôvodu mu neveriť. Policajti sa opäť rozbehli za dentistami a onedlho našli toho, ktorý pána Roberta liečil. Prezrel jeho záznam, porovnal ho s nájdenou protézou a konštatoval, že skutočne patrí Robertovi. Potvrdil to aj zubný technik, ktorý svoju prácu okamžite spoznal. Aj on presne vedel, pre koho protézu urobil.

Pán Robert bol pôvodne rozhodnutý všetko popierať, ale keď mu policajti ukázali jeho protézu i lekárske záznamy, prezradil nielen svojho spoločníka, ale priznal sa aj k ostatným desiatim neodhaleným vlámaniam za celú zimu. Až vtedy policajti pochopili, koho že to vlastne chytili. Ani pán Ján na tom nebol lepšie. Síce sa snažil zapierať, ale keď mu policajti položili dôkazy na stôl, všetko vzdal. Súd ho ako začiatočníka odsúdil na rok väzenia. Pán Robert bol na tom horšie. Ako recidivista šiel sedieť na štyri roky.

Pán prsteňa

Nie. Tento titulok sme neukradli z populárneho filmu, ktorý nás uvádza do sveta dobrodružstva, kúziel a fantázie. Už dávno pred nakrútením tohoto filmu u nás žili ľudia, ktorí dokázali kúzliť tak divoko a presvedčivo, že vám v peňaženke nezostal ani halier. V polovici 60. rokov Slovensko spoznalo skutočného Pána prsteňa – predobraz neskoršie slávneho podvodníka Ľabinského.

Všetko sa začalo v roku 1964. V senickej okresnej nemocnici pracoval muž v stredných rokoch a stredného postavenia, ktorému budeme hovoriť Alojz. Pôsobil na tamojšom kontrolnom oddelení, vyznal sa v účtovníctve, t. j. vo svete čísiel a účtov. Veľmi sa mu to hodilo, keď v meste vzniklo bytové družstvo, do ktorého sa postupne prihlásilo okolo troch stoviek záujemcov. Pán Alojz sa už predtým pravidelne zúčastňoval prípravných schôdzí, vášnivo a odborne diskutoval, zaujímal sa o veci, tak sa ani nemôžeme diviť, že krátko po založení družstva bol zvolený do funkcie jeho predsedu.

Opäť sa prejavil ako vášnivý a energický organizátor. Nehľadiac na to, že v zamestnaní mal práce až nad hlavu, zohnal pozemky na stavby, vybehal stavebné povolenia, našiel stavebnú firmu, takže zanedlho sa začali dvíhať múry prvých domov. Ak bolo treba, presedel hodiny na Mestskom národnom výbore (mestskom úrade), zabehol